

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๕

งานคนจนแต่ไม่จนน้ำใจ

เรื่องหวัดนี้ไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ เมื่อคืนนี้เดินจงกรมไม่ได้ก็ตลบมันอ่อนลง ๆ ปวดไปหมดทุกอย่างว่ะ แต่ก่อนก็เป็นอยู่แล้ว แต่เวลาไปเดินจงกรมเท่านั้นมันก็เด่นชัด เดินจงกรมกลางคืนได้สัก ๓๐ นาทีเท่านั้นมั้ง ไม่ไหว มันเป็นอย่างงี้ปวดไม่ถูก มันเจ็บ มันปวดมันเพลียเป็นกำลัง เลยหนีมาเลย นอนตั้งแต่นั้นจนกระทั่งสว่างดูซินะ เห็นไหมล่ะ ถ้าธรรมดา มันนอนไม่ได้ มันจะติดของมันหาทางออก เปลี่ยนนั่นเปลี่ยนนี้ แต่เมื่อคืนนี้นอนจมดูเหมือนจะร่วม ๔ ทุ่ม จากนั้นตลอดรุ่งเลย ไม่เคลื่อนไม่ไหวไปไหนเลย มันเป็นของมันอย่างนั้น หวัดอันนี้มันหวัดอะไรก็ไม่รู้ มันปวดมันเมื่อยมันอะไร เดินอยู่ก็ไม่สะดวก จึงไปนอน นอนก็นอนแบบไม่ลุกเลย หลับไม่หลับไม่สนใจมันไม่อยากลุก

งานช่วยชาติของเราก็รู้สึกพอใจภูมิใจ ข้าวไม่ทราบวาก็กระสอบนะ ดูว่าเขาก็นับไม่ได้เหมือนกัน เขาจะนับตอนขึ้นรถ ขึ้นเท่าไร ๆ ตอนที่อยู่นั้นนับไม่ได้เลยมันมาก เขาเริ่มขนตั้งแต่วันนี้แล้ว วันนี้เขาก็ขนแต่เข้าไปเลย ข้าวได้เยอะ น่าจะไม่ต่ำกว่า ๔ พันมั้ง ปีกลายได้ ๓ พันกระสอบนะ ปีนี้แน่ใจว่าสูงกว่าปีกลายนี้อีก เลยนับไม่ได้ เพราะมันมีลานซีเมนต์ เขามาเขาวางตาม ๆ แถวนั้นแล้วไปเลย ๆ พวกที่ขนขึ้นก็ขนขึ้นขึ้นไปนับ นับไม่ทัน สุดท้ายก็เลยไม่ทัน ต้องเอาตอนขึ้นรถ รถคันหนึ่งก็กระสอบ ๆ นับเอา จากนั้นมาโรงสีก็มาให้รายละเอียดที่ถูกต้องที่หลัง ปีนี้เราไม่สนใจกับมัน เขาจะนับรายละเอียดล่ออยู่ที่โรงสี โรงสีศรีไทยใหม่เหมือนหัวใจของเราเลย โยนให้เขาเลย เขาจัดพิจารณาอย่างไร เขาปฏิบัติตามนั้นด้วยความสุจริตเต็มที่เลย เราไม่มีอะไรละ อันนี้ก็เพื่อชาติของเรา

ดอลลาร์ก็มาเรื่อย ทองคำก็มาเรื่อยอย่างนี้ มาเรื่อย ๆ เงินสดทั้งหักเข้าไปบัญชีโครงการเพื่อช่วยชาติ ถ้าหักไว้นั้นแล้วไม่แยกออกมาเลย เข้าเลย ถ้ายังไม่หักก็ต้องอยู่ในความจำเป็นจะต้องพิจารณาเรียบร้อยก่อน พอหักเข้าตรงไหนแล้วก็ป็นอันว่าตายตัว ๆ ไปเลย หักเข้าธนาคารทางโครงการช่วยชาติด้วย หักทางเกี่ยวกับประชาชนทั่วประเทศด้วย หลายด้านนะเรา ความจำเป็นมาทุกด้านทุกทางไม่ทราบจะให้ทำอย่างไร เราก็บ่นเต็มเหนี่ยว ช่วยโลกบ่นเต็มเหนี่ยว ๆ เฉพาะทางโรงพยาบาลรู้สึกว่หนักมากกว่าทุกแห่ง ในขณะที่เดียวกันเราก็เห็นใจโรงพยาบาล ไม่มีข้อตำหนิ เพราะท่านเหล่านี้มาด้วยความจำเป็นจริง ๆ ไม่จำเป็นไม่มา เราจับเอาจุดนี้

คิดดูซิอูบล จากอูบลไป ๖๐-๗๐ กิโล จากนั้นถึงอูบลมันต่ำกว่า ๔๐๐ กิโลเหรอ แล้วจากอูบลไปอีกไปหาโรงพยาบาล ๖๐-๗๐ กิโล ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ไม่มา เราคิด

หมดแล้วนะ ต้องจำเป็นจริง ๆ หากพออยู่ได้บ้างแล้วไม่มา เมื่อจำเป็นต้องอาศัยที่อื่น แล้วต้องมา ๆ เราจึงได้ช่วยตลอด เมื่อวานนี้ก็เพิ่มโรงพยาบาลทางอุดรดิตถ์ บอกอุดรดิตถ์เลย ถ้าอุดรดิตถ์มาแล้วให้เป็นพิเศษ ๆ เหมือนกับทางโรงพยาบาลอุบลชัยภูมิ คือชัยภูมิ ๒ โรงให้เป็นพิเศษ ให้เฉพาะไกล ๆ แต่สำหรับอุดรดิตถ์มันไกลด้วยกันแล้ว โรงไหนมาก็ให้เลยเพราะมันไกลนะอุดรดิตถ์ อย่างนั้นจะต้องแยก ๆ ให้เป็นพิเศษอีก ก็เรียกว่าฟาดเต็มรถเลย

อุบล ๒ โรง บุญทริก โขงเจียม ทางชัยภูมิก็ ภัคดีชุมพล เทพสถิต นี้ไกล ทั้งสองแห่งนี้เราไปดูเอง ลำบาก ที่นี้ทางอุดรดิตถ์มาเราก็ให้อุดรดิตถ์ ไม่ว่าโรงไหนในจังหวัดอุดรดิตถ์เพราะไกลด้วยกัน ให้เลยให้พิเศษ ๆ สั่งพระไว้เรียบร้อยแล้ว พระจะปฏิบัติตามเรา สั่งไว้พระท่านก็จัดไว้ ๆ พอโรงพยาบาลมาตามที่เราสั่งท่านจะจัดให้ ๆ เลย ก็มีอุบล ชัยภูมิ อุดรดิตถ์ แถวที่มาเกี่ยวข้องกับวัดที่ไกลกว่าเพื่อน เราก็ให้ ๓ จุดนี้นอกนั้นก็ให้ธรรมดา ๆ เสมอกันหมดเลย

คนมาเห็นใหม่เมื่อวานนี้เต็มหมด มาด้วยน้ำใจนะ เราจะถือน้ำใจเป็นสำคัญมากทีเดียว สิ่งเหล่านี้แสดงออกมาจากน้ำใจ ๆ มีมากมีน้อยออกมาจากน้ำใจ ๆ อันนี้สำคัญมาก เราจะไม่ถืออะไรมากกว่าใจ ใจนี้จะพาขึ้นพาลงพาได้พาเสีย สิ่งเหล่านั้นเป็นเครื่องสนองเท่านั้นเอง คนมาเมื่อวานนี้ คนภาคอีสานเรานี้เป็นคนจน ไม่ได้เหมือนภาคอื่น ๆ ภาคอีสานเป็นภาคคนจน จนโดยหลักธรรมชาติ เช่น สถานที่อะไร ๆ นี้ก็แห้งแล้ง หาน้ำหาทำที่จะไหลมาจากทิศใดแดนใดที่จะมาไหลผ่านทางภาคอีสานนี้ พอได้แยกแยะเอาน้ำนั้นไปในที่ต่าง ๆ แล้วปลูกพืชผลต่าง ๆ นี้ไม่มี นี่ละที่เรียกว่ามันเป็นหลักธรรมชาติ เราพิจารณาหมดนะ ที่นี้มันก็แห้งแล้ง

คือน้ำเป็นสำคัญมากทีเดียว เช่น สมมุติว่าทางภาคนี้มีน้ำไหลผ่านมาเหมือนอย่างภาคทั้งหลาย ภาคทั้งหลายก็เป็นหลักธรรมชาติเองไม่ได้ตกแต่ง มาเอง เช่น ภาคเหนือน้ำไหลอยู่ทุกแห่งทุกหน ภาคกลางเป็นที่รวมของน้ำ มันก็เป็นธรรมชาติของมัน ๆ ลงไปทางไหนเฉพาะภาคกลางกับภาคเหนือนี้สมบูรณ์เรื่องน้ำมากกว่าอย่างอื่น เห็นไหมล่ะเครื่องเพาะปลูกต่าง ๆ เขียวชุ่มเต็มทั่วเขตทั่วแดน แม้นในภูเขาก็ดูชุ่มเย็น ต้นไม้ปลูกนี้เขียวชุ่มไปหมด เราดูไปหมดนะ นี่คือน้ำอำนวย น้ำสำคัญมาก ที่นี้มาทางภาคอีสานนี้ไม่มี น้ำที่จะคัดจะไหลออกมาจากทางไหนพอจะแบ่งปันส่วนกันไปที่นั่นที่นี่ไม่มี แน่ะ มันก็เป็นหลักธรรมชาติของมัน เมื่อไม่มีจะทำยังไงให้มี หาที่จะทำให้มีก็ไม่มี เพราะไม่มีที่น้ำไหลผ่าน

ถ้ามีน้ำไหลผ่านนี้ เจ้าหน้าที่เขาคิดพอแล้วในการปกครองบ้านเมืองนะ เขาจะแยกจะแยะ ๆ ไปทุกแห่งทุกหน แต่เมื่อจนใจมันก็รู้กันเอง มันไม่มีที่จะตัดไปที่ไหน ๆ

จึงเรียกว่าภาคอีสานเป็นภาคคนจน คือไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกให้ก่อสร้างหาสมบัติเงินทองอะไรมาเยียวยาครอบครัวย้ำเรือน มันก็จำเป็นต้องวิ่ง เราดูภูมิภาคอีสานวิ่งเข้าไปอาศัยภาคกลางอยู่นะ ไม่ใช่ของเล่น ชีวิตของภาคอีสานอยู่ภาคกลาง ทำนาแล้วไม่มีงานอะไรทำอะไร ก็ท้องปากมันบังคับตลอดเวลามันต้องวิ่งชิ พอทำอะไรทำนาเสร็จแล้วหลังไหลไปนั้น ภาคกลางเป็นที่หนึ่ง ภาคนั้นภาคนี้ก็ไปบ้างไม่มาก สำหรับภาคกลางเต็มแต่คนภาคอีสานทั้งนั้น ไปอาศัยกินด้วยกันอย่างนั้นแหละจะว่าไป ทางไหนพอเยียวยากันได้ก็เฉลี่ยกันไปเพราะจำเป็น

อันนี้ไม่ใช่เป็นการลำเอียงหนักโน้นหนักนี้ รักนั่นชังนี้ มันเป็นความจำเป็น ก็ทราบด้วยกันอย่างนี้จะว่าไป ด้วยเหตุนี้เองจึงได้พูดว่าภาคอีสานนี้จน ไม่ใช่จนเพราะคนขี้เกียจ เขาไม่ได้ขี้เกียจ แต่งานที่จะให้ทำที่เกี่ยวกับสิ่งใดเช่น น้ำมันไม่มีก็ทำไม่ได้ เราจะเห็นเฉพาเช่นอย่างออกจาก อ.กุมภวาปี ไป มีสายลำปาวไปตรงนั้น เขาคัดน้ำออก ๆ สิ่งเพาะปลูกต่าง ๆ นี้เขี้ยวช่อมไปตามแนวสายลำปาว ที่สำคัญมาก เขี้ยวไปหมดเลย ที่อื่นแห้งผากเสีย มันเป็นอย่างนั้น จึงลำบาก คนมากมาย ๆ นี้มาด้วยน้ำใจ ทรัพย์สมบัติมีน้อยหรือไม่มี นี้มาด้วยน้ำใจเราก็เอาน้ำใจ คนมากมายมาด้วยน้ำใจ มีมากมีน้อยเฉลี่ยเพื่อแผ่กันไปอย่างนั้นละ ทำด้วยน้ำใจ

เราไปนี้เราไม่ได้ไปหาวัตถุอะไร วัตถุเป็นที่สองของน้ำใจต่างหากที่เราไปนี้ ไปที่ไหนเหมือนกัน เราไม่ได้ไปหากอบหาโกยเอาอะไร เช่นอย่างประกาศิให้ช่วยชาติบ้านเมือง คนนั้นได้เท่านั้นเท่านี้ เราก็ถือน้ำใจสำคัญ มีมากมีน้อยออกจากหัวใจ ๆ เราจึงได้สงสารมากทีเดียว พี่น้องชาวไทยเราคราวนี้รู้สึกที่น่าสงสารมาก ไปภาคต่าง ๆ อย่างนี้ที่ไหนก็ไหลมา ๆ มาด้วยน้ำใจ ๆ เราเอาตรงนี้ น้ำใจเป็นสำคัญนะ

ให้พี่น้องทั้งหลายปฏิบัติน้ำใจต่อกัน ให้มีน้ำใจต่อกัน อย่าเป็นคนคับแคบตีบตัน อันนี้เป็นการตีบตันอันตัว คับแคบทั้งตัวเองและคนอื่น หากที่ไปมาอะไรก็ไม่ได้เพราะเจ้าของกันทางเจ้าของเอง ถ้าต่างคนต่างเปิดด้วยความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ให้อภัยกันแล้ว โลกนี้จะทุกข์จะจนอยู่ด้วยกันได้ทั้งนั้นด้วยน้ำใจ ให้จำเอาตรงนี้ สมบัติเงินทองเป็นเครื่องสนองเท่านั้น ถ้าน้ำใจไม่ดีมีเท่าไรก็ไม่เกิดประโยชน์ มีหน้าซำยังดูถูกเจ้าของผู้มีอีกด้วยว่าเห็นแก่ตัวเอามาก นั้น

คนทุกข์คนจนมีเท่าไรเฉลี่ยเพื่อแผ่ถึงกัน ๆ มีมากมีน้อยแบ่งสันทันส่วนกัน อย่างนั้นไปที่ไหนไม่ตายคนไทยเรา เมื่อน้ำใจถึงกันแล้วไม่ตาย สำคัญที่น้ำใจที่มีต่อกัน ไม่ได้สำคัญอย่างอื่นใด อันใดจะมีมากมีน้อยก็ไม่สำคัญเท่าน้ำใจ เราจึงหาน้ำใจเป็นสำคัญ อย่างทำประโยชน์เพื่อชาติบ้านเมืองด้วยแล้ว ประโยชน์เพื่อชาติก็ได้ กุศลผลบุญที่เราบริจาคเพื่อชาติของเรานี้ก็เป็นสมบัติของเรา เราก็ได้ ไม่ใช่ทำให้ชาติบ้านเมืองแล้ว

เราไม่ได้นะ ก็เหมือนกับเราทำบุญให้ทานหากุศลอันยิ่งใหญ่เพื่อช่วยชาติบ้านเมืองของเรา ใหญ่ขนาดไหน ๖๒ ล้านคน ต่างคนต่างเฉลี่ยหนุนกันขึ้น ๆ ทางบุญกุศลที่เราไปสละมากน้อยเป็นบุญของเรา ๆ ทั้งนี้ จึงเรียกว่ามหากุศลละซิ

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายแสดงน้ำใจต่อกันนะ ศาสนาลงที่น้ำใจนะไม่ลงที่ไหน ศาสนาแสดงถึงน้ำใจที่เดียวไม่เป็นอย่างอื่น เศรษฐีพระพุทธรูปเจ้าก็ไม่ได้สนใจ ถ้าเป็นทศตะเข้ใจแต่มีศรัทธาก็สนใจ เศรษฐีก็สนใจถ้ามีจิตใจรับบุญรับกุศล รับคุณงามความดีเพื่ออนาคตต่อไปแล้ว พระองค์สนใจทั้งนั้นแหละ ภพพาภพเพ วิโลกานัม ทรงแสดงญาณดูสัตว์โลก ก็ดูหัวใจของโลกนะ ไม่ได้ดูสมบัติเงินทองของโลก พระองค์ทรงดูน้ำใจ อะไรที่ไหนพอจะปลดปล่อยพอจะช่วยเหลือได้ พระองค์ก็สงเคราะห์ ๆ นี่น้ำใจเป็นสำคัญ

คำว่า ภพพาภพเพ วิโลกานัม คือทรงแสดงญาณดูสัตว์โลก ดูหัวใจโลกนะ ไม่ได้ดูสมบัติเงินทองข้าวของของโลก ดูหัวใจ หัวใจใดที่จะพอรับรองรับธรรมเป็นเครื่องพยุงตนไปได้ พระองค์ก็สงเคราะห์ ไม่ว่าคนทุกข์คนจนไปหมด เป็นอย่างนั้นนะ พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกถึงท่านเจ้าคุณองค์หนึ่ง ไม่ระบุชื่อท่านแหละ แหม ชัดเจนมาก อันนี้รู้สึกชัดเจนนะ ความฝันของท่านความฝันโพธิสัตว์ ท่านบอกว่าท่านปรารถนาโพธิสัตว์ ที่นี้กลางคืนท่านนอนหลับ ฝันละซิ บ้านนี้ท่านไม่เคยไปเลย ท่านก็ต้องเสี่ยงเอา ใครจะว่ายังไงก็ว่าเถอะท่านว่าอย่างนั้น เพราะตอนกลางคืนที่ท่านฝันนั้น พวกปลาหมอเขาเอาขังไว้ที่บ้านเขา ใส่อ่างใหญ่ ๆ ขังไว้เต็มไปหมด

ที่นี้ปลาหมอโพธิสัตว์ก็ยังมี เห็นไหมละ เวลานั้นไปเป็นปลาหมออยู่ เป็นเชื้อโพธิสัตว์ด้วยกัน พอท่านนอนหลับกลางคืนก็ฝัน ปลาหมอพาบริษัทบริวารมา เดียวนี้กำลังถูกกักขังจะถูกต้มถูกแกงเมื่อไรก็ไม่ทราบ นี่เห็นว่าท่านเป็นสายโพธิสัตว์ นั่นทำไมเขารู้ นี่ละอำนาจแห่งบุญแห่งกรรมมันหากบอกกันเอง ทราบว่าท่านเป็นสายโพธิสัตว์ ก็โพธิสัตว์เป็นที่ให้ความร่มเย็น ปลดปล่อยทุกข์ทั้งหลายแก่สัตว์ จึงต้องพากันมา มากก็บอกว่าเวลานี้กำลังถูกขังอยู่ที่บ้านนั้น ๆ นั่นฟังซินะ เขาขังไว้ที่บ้านเขา ใส่อ่างขังเอาไว้ ขอให้ท่านไปโปรดด้วย

พอตื่นขึ้นมามันฝังลึกท่านว่า แหมมันสะดุด เลยเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย เสี่ยงบ้าเสี่ยงดีเอาไว้ จะไปบ้านนี้ พอตื่นขึ้นมาท่านก็ไปเลยเชียว ไปคนก็ไม่รู้จักกันด้วยนะ ท่านก็บึ่งเข้าไปตรงฝัน มันฝันอะไรพิลึกพิลั่น ไปก็ไปเห็นปลาจริง ๆ ท่านเลยขอบิณฑบาตเอาเลย เขาให้หมดเลย นั่น พอพ้นภัยแล้วเอาไปปล่อยให้เห็นต่อหน้าต่อตาเลย นี่เป็นยังไงคำฝันดูซิ ท่านเป็นโพธิสัตว์ แล้วพวกสัตว์อยู่ในนั้นเป็นโพธิสัตว์ก็มี เป็น

หัวหน้าอยู่นั้น นั่นละเป็นหัวหน้าที่มหาโพธิสัตว์ด้วยกัน ตกลงก็เปลื้องชีวิตของเขาได้หมดเลย นี่ละเป็นคำฝันที่แปลกประหลาด

ท่านฝันที่ไรรู้สึกจะแม่นยำเอามากทีเดียว อย่างที่ว่าณสมนั้น ณสมที่หลุดมาจากนรกมาแล้วบวชเป็นณอายุได้ ๑๕ ปี อันนี้ก็แบบเดียวกัน ปลานั้นก็เข้าใจกันแล้วไม่ใช่หรือ ท่านบุกเข้าไปจนถึง เลยได้มาจริง ๆ แม่นยำมากความฝันของท่าน โพธิสัตว์ ที่นี้อีกอันที่สองนี่ก็คือมีณหนึ่งตกรก พกกรรมเบาบางเขาก็ปล่อยออกจากนรก เหมือนกับนักโทษในเรือนจำ ผู้ใดที่มีกรรมเบาบางเขาก็เอาออกไปใช้งานนั้นงานนี้ อันนี้ก็ลักษณะเดียวกัน พอมาได้โอกาสก็ขโมยหินนรก เหมือนกับพวกนักโทษที่โทษเบาบางออกมาทำงานข้างนอกขโมยหิน อันนี้ก็แบบเดียวกันให้ออกมาจากนรกภายนอกอย่างว่านี่แหละ

ขโมยหินมาเกิดเป็นคนอายุได้ ๑๕ ปี เขาก็บอกว่าครูเดียวทำไม ๑๕ ปี แล้วก็มาบวชเป็นณอยู่นั้น ณนั้นก็ณอยู่ในวัดท่านเสียด้วยไม่ใช่ธรรมดา มากกลางคืนนั้นฝันเอาอย่างพิลึกพิลั่นทีเดียว ยมบาลเขาตามมาเลยเทียว อันนี้เราก็ดูได้เขียนไว้บ้างแล้ว แต่นาน ๆ มานี้ก็จะมี มาก็มาซักใช้ไล่เสียงถามหา ว่าณนั้นชื่ออย่างนั้นมาอยู่ที่นี้ไหม บอกว่ามาอยู่แล้วมาบวชเป็นณ นี่มันเป็นตัวขโมยมาจากนรก พอปล่อยออกจากนรกเรียกว่าให้อยู่ขอบนรกว่างั้นเถอะพูดง่าย ๆ ให้ออกจากนรก พกกรรมของมันเบาบางบ้างแล้วมันขโมยมานี้ มันเป็นโทษจะจับคืนไปนรกอีก เอ้า เวลานี้ณนี้กำลังบวชก็ขอขมาขอโทษขอให้ณอยู่ไปได้ไหม โอ๊ย ไม่ได้เรื่องกรรมใครจะขออะไรไม่ได้ทั้งนั้น แม้แต่ผมมานี้ก็มาในนามของกรรม มาในนามแห่งกรรมของณนั้น ไม่ใช่ผมเองนั่นฟังซิ เวลาตอบ

ท่านสลดสังเวชเพราะพูดกันอย่างชัดเจนทีเดียวกับยมบาล มาตัวใหญ่เท่ากฤษีนี้ ว่างั้นมาที่แรก ครั้นเข้ามา ๆ ขยับเข้ามาก็มาเป็นคนธรรมดาเข้ามาหาพูดเรื่องราวอะไร อันนี้เราสรุปได้แค่นี้ละ คือนานแล้วจำไม่ได้ พอตื่นขึ้นมาท่านก็เลยรีบเรียกพระมากระซิบละซิ โอ๊ย เมื่อคืนนี้ฝันเป็นยังไงมันประหลาด สลดสังเวชน่าสงสารณ ท่านว่าอย่างนั้นนะ แล้วก็เล่าให้ฟังว่าณนี้ออกจากนรกมา ชื่อว่าณสม อายุได้ ๑๕ ปีบวชเป็นณ นี่ยมบาลเขาตามมาแล้ว เขาจะเอาไปลงนรกตามเดิม ที่นี้เข้านรกเลยแหละ เพราะมันแหวกแนวต้องลงนรกเลย ไม่ได้ขออนุญาตนรกเลย มาก็เรียกพระมากระซิบที่เรื่องราวเป็นอย่างนั้น ๆ ให้เราทราบเฉพาะ คอยฟังเหตุการณ์ว่างั้นนะ

เขาบอกจนเวลาล่าเวลาเขาจะมาเอาโน่นนะ เขาไม่ได้บอกธรรมดา บอกเวลาล่าเวลาจะมาเอา เพราะฉะนั้นท่านถึงกำหนดเวลาที่เขาก่อนนั้นบอกกับพระ ว่าเขาจะมาเวลาเท่านั้น เขาจะมาเอาณนี้ เอาณกลับคืนไปลงนรกตามเดิม ก็ทำความเข้าใจกันเฉพาะ

พระเท่านั้น ดูเหมือนประมาณสักทุ่มกว่า เณรนั้นเกิดทุนทุรายถ่ายท้อง เห็นไหมล่ะ ถ่ายท้องถ่ายเป็นประมาณ ๆ ถ่ายไม่หยุดไม่หย่อน สุดท้ายจะถึงเวลาท่านก็เข้าไปเตือน เณร เอ้า เณรจะเป็นยังไงก็เรื่องกรรมของสัตว์มันแก้ไขไม่ได้แหละ เป็นกรรมของเณร เณรอย่าปล่อยภาวนาพุทโธนะ ให้ยึดพุทโธไว้ให้ดี ลงนรกก็ให้ลงไปกับพุทโธ จะได้เบา บางทุกอย่างไป ท่านว่าอย่างนี้ ถึงเราจะเป็นโทษเป็นกรรมในระยะนั้น เวลานี้เราก็เป็น คุณในหัวใจของเราด้วยพุทโธ ให้พยายามรักษาพุทโธไว้จนกระทั่งสิ้นลมนะ

พอสอนแล้วสักเดี๋ยวก็นี่ไปเลย ตาย มันก็ไม่ผิดอะไรใช่ไหมล่ะ ๓ ทุ่มมาเป้งเลย ท้องก็ดี ๆ อยู่ พอทุ่มกว่า ๆ ก็เริ่มถ่ายท้องแล้ว ไปถึงระยะนั้นก็ไปเลย นี่ละอันหนึ่ง ท่านฝันเห็นไหมล่ะ จนกระทั่งเอาพระมากระชิบ ท่านองค์นี้ท่านเป็นโพธิสัตว์ ท่านบอก ตรง ๆ เลยว่าท่านเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านปรารถนาพุทธภูมิมานานแล้ว จิตใจฝังอยู่กับ พุทธภูมิตลอดท่านว่า นี่ละเรื่องอำนาจแห่งกรรม ที่มากกระชิบในทางความฝันก็ไม่ผิดสัก กิ๊สก็เลยนะ เวลาเท่านั้นจะมาเอา ถึงเลยเวลานั้นก็ไปเลย อย่างพวกปลาหมอกอยู่ในนั้น ก็เหมือนกัน ก็ตามเข้าไป ไม่เคยเห็นบ้านเขาเลย บุ๊กเข้าไปด้วยคำฝันบอก ไปก็ไปเจอ เอาจริง ๆ นั่นเห็นไหมความฝันนี้มันความฝันเทพบันดาล ไม่ใช่ความฝันธรรมดาเรา ความฝันเทพบันดาล เรื่องเหล่านี้ใครอย่าไปคาดนะ คาดเรานี่เป็นเรื่องคาดกิเลส เป็น เรื่องของกิเลสคาดเพื่อทำลายธรรมคือความจริง มันจึงไม่มีอะไรจริง เรื่องของกิเลสมี แต่หลอกทั้งนั้น

เมื่อวานนี้งานทำบุญข้าวเปลือกวันที่ ๑๐ ทองคำได้ ๗ กิโล.๔ บาท ๓๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒,๒๐๙ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๑,๐๘๙,๖๙๗ บาท งานคนจนได้ถึงหนึ่งล้านนี้ก็นับว่ามากเต็มเหนี่ยวแล้วนะ งานคนจนแต่ไม่จนที่น้ำใจมาเสียสละ คนเต็มท้องนา เขาแสดงน้ำใจของเขาออกมา จะมีมากมีน้อยคนละห้าสิบกั๊พอของเขา

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันทต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com